

Rozważania Biblijne – 20 lutego 2022

Pierwsze czytanie – z pierwszej księgi Samuela 26, 2.7-9.12-13.22-23

Niezwłocznie wyruszył więc Saul ku pustyni Zif, a wraz z nim trzy tysiące doborowych Izraelitów, aby wpaść na trop Dawida na pustyni Zif. Dawid wraz z Abiszajem zakradli się w nocy do obozu; Saul właśnie spał w środku obozowiska, a jego dzida była wbita w ziemię obok głowy. Abner i ludzie leżeli uśpieni dokoła niego. Rzekł więc Abiszaj do Dawida: «Dziś Bóg oddaje wroga twojego w twą rękę. Teraz pozwól, że przybiję go dzidą do ziemi, jednym pchnięciem, drugiego nie będzie trzeba». Dawid odparł Abiszajowi: «Nie zabijaj go! Któż bowiem podniósłby rękę na pomazańca Pańskiego, a nie doznał kary?» Zabrał więc Dawid dzidę i manierkę na wodę od wezglowia Saula i poszli sobie. Nikt ich nie spostrzegł, nikt [o nich] nie wiedział, nikt się nie obudził. Wszyscy spali, gdyż Pan zesłał na nich twardy sen. Dawid oddalił się na przeciwległą stronę i stanął na wierzchołku góry z daleka, a dzieliła go od nich spora odległość. Dawid zaś odpowiedział: «Oto dzida królewska, niech przyjdzie który z pachołków i weźmie ją. Pan nagradza człowieka za sprawiedliwość i wierność: Pan dał mi ciebie w ręce, lecz ja nie podniosłem ich przeciw pomazańcowi Pańskiemu.

- Saul był pierwszym królem Izraela. Został nim około roku 1040 przed naszą erą. «Saul był wysoki i dorodny, a nie było od niego piękniejszego człowieka wśród synów izraelskich. Wzrostem o głowę przewyższał cały lud.» (1 Sm 9,2)
Pochodził z prostej rodziny rolniczej z rodu Benjamina.
Bóg kazał prorokowi Samuelowi namaszczyć go na króla. Samuel mimo silnej nieufności wobec systemu monarchii, wypełnił swą misję. Jednak po pewnym czasie umiłowanie władzy i prowadzenie wojen, odwróciły go z drogi Przymierza. Sprawy zaszły tak daleko, że Bóg postanowił powołać nowego króla. Wybrał

młodego pasterza z Betlejem : Dawida, siódmego syna Jessego, którego król Saul zatrudnił jako koniuszego na swoim dworze.

« Dawid wyprawiał się i wiodło mu się dobrze, dokądkolwiek go Saul posyłał. Saul więc ustanowił go dowódcą wojska. Dawid był lubiany nie tylko przez cały naród, ale też przez dworzan Saula. Gdy przybyli oni i wracał Dawid po zabicu Filistyna, kobiety ze wszystkich miast wyszły ze śpiewem i tańcami naprzeciw króla Saula, przy wtórze bębnów, okrzyków i cymbałów. I zaśpiewały kobiety wśród grania i tańców: «Pobił Saul tysiące, a Dawid dziesiątki tysięcy». A Saul bardzo się rozgniewał, bo nie podobały mu się te słowa. Mówił: «Dawidowi przyznały dziesiątki tysięcy, a mnie tylko tysiące. Brak mu tylko królowania». I od tego dnia patrzył Saul na Dawida zazdrosnym okiem. » (1 Sm 18, 5-9)

Ta zazdrość doprowadziła Saula do szalu. Dawid musiał uciekać z dworu i ukrywać się. Czytany dziś fragment mówi, że *« wyruszył Saul ku pustyni Zif, a wraz z nim trzy tysiące doborowych Izraelitów, aby wpaść na trop Dawida na pustyni Zif. »*

« Rzekł więc Abiszaj do Dawida: «Dziś Bóg oddaje wroga twojego w twą rękę. Teraz pozwól, że przybiję go dzidą do ziemi, jednym pchnięciem, drugiego nie będzie trzeba». 9 Dawid odparł Abiszajowi: «Nie zabijaj go! Któż bowiem podniósłby rękę na pomazańca Pańskiego, a nie doznał kary?» Zabrał więc Dawid dzidę i manierkę na wodę od wezglowia Saula i poszli sobie. »

- Jasne jest, że zamiarem Saula jest zabicie Dawida. Jednak Bóg czuwa nad Dawidem i gdy pewnej nocy miał szansę pozbyć się Saula, nie robi tego. Mimo, że towarzyszący mu Abiszaj jest przekonany, że to sam Bóg stworzył im szansę zabicia króla Saula. Dawid mówi: *« Pan dał mi ciebie w rękę, lecz ja nie podniosłem ich przeciw pomazańcowi Pańskiemu ».*

1. Dlaczego Dawid nie skorzystał z okazji i nie zabił tego, który czyhał na jego życie ?

- Ponieważ szanuje wybór Boży : nie chce atakować wybranca Bożego, tego który w Jego Imię został namaszczony.

2. Dlaczego ten fragment został zamieszczony w Biblii ?

- Jego autor chciał ukazać portret Dawida, szanującego wybory Boże i odmawiającego dokonania zemsty.
- Dla podkreślenia, że nie powinno się podnosić ręki na króla, który jest pomazancem Bożym.
- Czytana dziś historia ukazuje jeden etap z historii pedagogii Bożej : aby nauczyć się kochać ludzi trzeba praktykować na konkretnych osobach, w aktualnych sytuacjach.

PSALM 103, 1-2, 3-4, 8. 10. 12-13

Dawidowy.

*Błogosław, duszo moja, Pana,
i całe moje wnętrze - święte imię Jego!
Błogosław, duszo moja, Pana,
i nie zapominaj o wszystkich Jego dobrodziejstwach!*

*On odpuszcza wszystkie twoje winy,
On leczy wszystkie twe niemoce,
On życie twoje wybawia od zguby,
On wieńczy cię łaską i zmiłowaniem,*

*Miłosierny jest Pan i łaskawy,
nieskory do gniewu i bardzo łagodny.
Nie postępuje z nami według naszych grzechów
ani według win naszych nam nie odpłaca.*

*Jak jest odległy wschód od zachodu,
tak daleko odsuwa od nas nasze występki.
Jak się lituje ojciec nad synami,
tak Pan się lituje nad tymi, co się Go boją.*

- Psalm 103 prawdopodobnie był najczęściej śpiewany na dwa chorki. I tak, **pierwszy** śpiewał: « *Błogosław, duszo moja, Pana* », a **drugi**: « *i całe moje wnętrze - święte imię Jego!* »
- Charakterystycznym dla tego psalmu jest radosny akcent dziękczynienia.
- Słowa « *Błogosław, duszo moja, Pana* » są powtórzone jak refren w pierwszej zwrotce.

« On odpuszcza wszystkie twoje winy, On leczy wszystkie twe niemoce, On życie twoje wybawia od zguby, On wieńczy cię łaską i zmiłowaniem, (...) Jak jest odległy wschód od zachodu, tak daleko odsuwa od nas nasze występki. Jak się lituje ojciec nad synami, tak Pan się lituje nad tymi, co się Go boją. »

- Autor psalmu tłumaczy tu, że Bog jest Miłością i Przebaczeniem.
 - « *Szukajcie Pana, gdy się pozwala znaleźć, wzywajcie Go, dopóki jest blisko! Niechaj bezbożny porzuci swą drogę i człowiek nieprawdy swoje knowania. Niech się nawróci do Pana, a Ten się nad nim zmiłuje, i do Boga naszego, gdyż hojny jest w przebaczeniu. Bo myśli moje nie są myślami waszymi ani wasze drogi moimi drogami - wyroczenia Pana. » (Iz 55, 6-8) - ten słowa zostały napisane pięć wieków przed narodzinami Jezusa.*

Jednak już przed powstaniem księgi Izajasza Bóg tłumaczył swemu ludowi, że Jego przebaczenie jest bezwarunkowe i że uprzedza nasze prośby, modlitwy i zadośćuczynienia...

- Przebaczenie Boże nie jest jednorazowym aktem ale częścią Jego bytu. To do nas należy zbliżenie się do Niego i przyjęcie Jego przebaczenia. Jednak Bóg nigdy nikogo nie zmusza do tego. On, który nieustannie pragnie « naprawiac » zerwane czy naderwane więzy Przymierza.

“Nie postępuje z nami według naszych grzechów ani według win naszych nam nie odpłaca.”

- Przebaczyć nie znaczy zapomnieć. Przebaczenie nie wymazuje przeszłości ale otwiera serce człowieka na przyszłość...pozwala mu uwolnić się od kajdan chęci zemsty czy zamknięcia w bólu...czy też zagłębiania się w poczuciu winy.
- Kiedy przebaczymy czy przyjmujemy czyjes przebaczenie, odwracamy wzrok od przeszłości i kierujemy go ku przyszłości.

STRASBOURG

- Polska Misja Katolicka w Strasburgu,
 - ks. Ryszard Górski
- Parafia Notre Dame de Lourdes
- 9, rue du Hohwald 67000 Strasbourg
- tel: 03.88.32.31.60